

Arrest

nr. 52 913 van 13 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2010 heeft ingediend om nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard, en van het bevel van 6 september 2010 om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 september 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. KEMPINAIRE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 2 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 16 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

“(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wilt zich beroepen op de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken mag het loon niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers van 21 jaar wordt dit momenteel vastgelegd op 1387,49 euro (Bron: Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg: <http://www.werk.belgie.be/>) Het voorgelegde arbeidscontract, waar het loon van betrokkene vermeld wordt als 11,25euro bruto per uur voor 20uur werk per week wat omgerekend 975 euro bruto per maand geeft, kan bijgevolg niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden. Betrokkene voegt ook nog een attest van werkbereid van de VDAB toe, evenals een belofte tot tewerkstelling. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden aangezien dit geen arbeidscontracten zijn.

Betrokkene haalt aan dat er familie van haar in België zou verblijven. Betrokkene legt echter geen materiele bewijzen van verwantschap voor die haar loutere beweringen zouden kunnen staven.

Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België verblijft, werkwillig is, lid is van de vzw AIDE, Nederlands wenst te leren, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

(...).”

Op 6 september 2010 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

“(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort.

(...).”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel: schending van art. 9bis Vreemdelingenwet van 15.12.1980 en art. 8 EVRM

Doordat verweerster oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 (hierna vreemdelingenwet) ontvankelijk, doch ongegrond is.

Terwijl verzoekster overeenkomstig artikel 9 bis Vreemdelingenwet wel degelijk geregulariseerd kon (en kan) worden

Zodat de aangevochten beslissing het genoemde artikel schendt en derhalve dient te worden nietig verklaard.

Toelichting

Verzoekster is op 26.11.2004 aangekomen op het grondgebied van het Rijk. Verzoekster was toen in het bezit van een visum type C.

Sedert haar aankomst op het grondgebied van het Rijk heeft verzoekster dit nimmer verlaten. Het centrum van haar belangen situeert zich derhalve alhier. Naast haar familie (o.m. zus waarbij zij inwoont) heeft zij talrijke vrienden en kennissen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)."

Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

" (...)".

Verzoekster ontkent niet dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9 bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de Minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf ontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend, werden aanvaard of bewezen.

De aanvraag van verzoekster werd evenwel afgewezen als zijnde ongegrond.

De criteria voor regularisatie zijn niet bepaald in de wet. Het is derhalve de Minister en de Dienst Vreemdelingenzaken die daar over oordelen.

Verzoekster erkent dat in het algemeen men kan zeggen dat regularisatie alleen moet worden toegestaan als daar ernstige humanitaire redenen voor zijn.

De belangrijkste criteria voor regularisatie staan in de instructie van 19.07.2009 aan de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Daarnaast zijn er nog enkele andere situaties die ook in aanmerking kunnen komen volgens de praktijk van de DVZ.

Een aanvraag kan dan ook zinvol zijn in één van de navolgende gevallen:

- lange asielprocedure en volgende procedures
- familie met een schoolgaand kind sinds 2007

bijzondere banden met België en prangende humanitaire situatie duurzame lokale verankering

- lange gezinsherenigingsprocedure
- onverwijderbaarheid
- staatlozen

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard.

Verweester geeft in de bestreden beslissing hieromtrent het motief op dat verzoeker zich niet zou kunnen beroepen op criteria 2.8A noch op 2.8B van de instructie van 19.07.2009,

Wat specifiek het criterium 2.8A betreft, is het zo dat verzoekster met een geldig toeristenvisum naar België is gekomen.

Sedert haar aankomst op het grondgebied van het Rijk heeft zich volledig geïntegreerd.

Toen verzoekster pas aanwezig was op het grondgebied van het Rijk heeft zij advies ingewonnen teneinde desgevallend haar verblijfstoestand te regulariseren.

Een regularisatieprocedure werd indertijd niet opgestart omdat deze toch geen kans zou maken, dit volgens haar toenmalige raadsman.

Verzoekster verwijst dienaangaande naar de attestatie van haar zus, mevrouw S. S. dd. 22.09.2009.

Verzoeker voelt zich dan op heden ook terecht benadeeld ten opzichte van andere vreemdelingen die destijds wel een regularisatieprocedure opstartten, hoewel deze geen enkele slaagkans had.

Dit kan toch de bedoeling van verweerster niet geweest zijn.

Verzoekster meent dan ook terecht dat, gelet op haar gedragingen en eerlijkheid in het verleden, zij in aanmerking komt voor toepassing van artikel 2.8A van de instructie van 19.07.2009.

Haar volledige handelen dient te worden aanzien als een geloofwaardige poging om alhier wettig verblijf te houden.

Verzoekster verwijst naar de regularisatie instructie welke inderdaad werd vernietigd, doch waaromtrent Staatssecretaris WATHELET op 11.12.2009 stelde dat de criteria van de instructie ten gronde blijven gelden en zullen worden toegepast.

Wat betreft het criterium 2.8B betreft is het zo en staat het onomstreden vast dat verzoekster wel degelijk werkbereid is.

Verzoekster legt op heden een arbeidsovereenkomst voor welke zij ondertekende met P. C. Dit contract voldoet wel degelijk aan de voorwaarden zoals vooropgesteld door de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 algemeen verbindend verklaard bij Koninklijk besluit van 29 juli 1988.

Verzoekster beseft ter dege dat de heer Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid daarmee indertijd geen rekening kon houden.

Verzoekster ontkent niet dat het inderdaad strikt genomen zo is dat Uw raad haar beslissingen in principe moet steunen op de elementen die aanwezig waren op het ogenblik van de aangevochten beslissing.

Hieromtrent kan echter gewezen worden op de hieronder geparafraseerde denkwijze die aangehaald wordt door A. HUYGENS in het Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht en de rechtspraak van het Hof van Cassatie in zake beweerde schijnhuwelijken (ook daar is het immers zo dat de Rechtbank zich in principe dient te verplaatsen naar het ogenblik van het nemen van de aangevochten beslissing). Meer bepaald naar het arrest dd. 13 april 2007 van het Hof van Cassatie.

In voornoemde beslissing oordeelde en werd letterlijk gesteld dat bij het beoordelen van de zaak ook rekening kan gehouden worden met de feitelijke gegevens die dateren van na de weigeringsbeslissing of die pas na die beslissing bekend werden.

Ook hier dienen de ratio legis van de wet en de instructies na te worden gegaan.

Deze zijn in casu niet het weigeren van zoveel mogelijk verzoeken tot regularisatie, maar het beoordelen of iemand voldoet aan de vooropgestelde criteria.

Indien na de aangevochten beslissing blijkt dat de voorwaarden wel degelijk vervuld zijn, is het toch wat al te stringent om de aangevochten beslissing in stand te houden, omwille van een louter formalistisch gegeven.

Verzoekster meent dan ook terecht dat zij in aanmerking komt voor toepassing van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Bij doornamen van het regularisatieverzoek zoals dit destijds door verzoekster werd ingediend, dient vastgesteld te worden dat zij expliciet melding maakt van het gegeven dat zij hier zes zussen en één broer heeft en zij bij mevrouw S. S. inwoont aan het adres voornoemd te Essen.

Uit de stukken welke verzoekster op heden aan uw Raad voorlegt blijkt wel degelijk dat verzoekster en S. S. zussen zijn.

Mevrouw S. verblijft legaal op het grondgebied van het Rijk en is in het bezit van een Elektronische E+ kaart.

Zij is gehuwd met de heer E. M. N. van Belgische nationaliteit. Samen met hun twee kinderen wonen zij aan (...) te Essen.

Verzoekster maakt feitelijk deel uit van dit gezin en is volledig van dit gezin ten laste. Verzoekster meent dan ook terecht beroep te kunnen doen op criterium 2.3 van de instructie van 19.07.2009. Verzoekster is immers de schoonzus van een Belgisch onderdaan ten laste van wie zij volledig valt.

Bij doornamen van de aangevochten beslissing dient vastgesteld te worden dat door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid het grootste stilzwijgen wordt behouden.

Zelfs als zou nu door verzoeker, noch de toepassing van criteria 2.8A, noch 2.8B, noch 2.3 van de instructie kunnen worden ingeroepen - quod non - dan moge duidelijk zijn dat verzoekster in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf tevens het element van lang verblijf in België aanhaalt.

Met andere woorden verzoekster beroept zich tevens op artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM bepaalt in zijn eerste lid dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt bovendien dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimiteits- en de proportionaliteitsvoorwaarden.

Verzoekster onderkent dat voornoemd artikel de Staten niet verplicht om aan vreemdelingen een verblijfsrecht te geven.

Evenwel zal een vreemdeling zich wel degelijk op artikel 8 EVRM kunnen beroepen indien hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling die legaal verblijft in België en het voor hem zeer moeilijk is om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst.

Het staat onomstreden vast dat een feitelijk gezin kan bestaan uit de samenleving tussen bloedverwanten in de zijlijn. Uit hetgeen hierboven werd gesteld blijkt dat verzoekster feitelijk inwoont bij haar zus en haar gezin.

Uiteraard heeft verzoekster tevens regelmatig contact met haar andere zussen en broer welke woonachtig zijn in het Rijk en in Nederland.

Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dient men twee criteria in acht te nemen voor de beoordeling van het recht op gezinsleven in dergelijke zaken (ECRM 7.10.1986, nr. 10.730/84).

Ten eerste dient er te worden nagegaan of er een band van bloed- of aanverwantschap is, hoewel dit criterium niet absoluut is.

In casu kan dit niet ontkend worden nu het gaat om zussen.

Ten tweede dient te worden gekeken of de familiale band voldoende hecht is.

Uiteraard is dit een subjectief element waarop vaak moeilijk een eenduidig antwoord kan worden gegeven.

In het geval van verzoekster kan daar echter geen twijfel over bestaan. Zij woont al geruime tijd in bij het gezin van haar zus en het adres voornoemd en vormt met hen een de facto gezin.

Gezien dus de intensiteit van de familiale band en de aanzienlijke duur van het samenwonen, die duidelijk maakt dat het hier niet zomaar gaat om een tijdelijke noodoplossing is het evident dat de band van verzoekster en haar zus(sen) onder de bescherming van artikel 8, 1ste lid EVRM valt.

De Raad van State heeft overigens erkend dat de band tussen broers of zussen onder de notie gezinslevens kan vallen (R.v.St. 7 november 2001, nr. 100.587).

Verder wordt vaak vereist dat het voor de verzoekster quasi onmogelijk dient te zijn om in haar land van herkomst een gezinsleven te hebben.

Uit de attestatie van de zus van verzoekster dd. 22.09.2009 blijkt dat zes zussen en één broer van verzoekster allen verblijf houden op het grondgebied van het Rijk dan wel in Nederland.

De dichte familieleden verblijven derhalve alhier en dit op legale basis.

Het gezinsleven welke verzoekster dan ook onderhoudt met haar zus kan zij niet hebben in haar land van herkomst, nu deze zus gehuwd is met een Belgisch onderdaan, twee kindjes heeft, haar inkomen heeft in België.

Verder is het zo dat verzoekster zich alhier volledig heeft geïntegreerd en haar hele verdere sociale leven alhier heeft uitgebouwd sedert eind 2004.

Verzoekster kan zich dan ook wel degelijk beroepen op de bescherming van haar recht op privé leven in de ruime zin van het woord welke eveneens beschermd wordt door artikel 8, 1ste lid EVRM.

Aan deze principes en rechten kan slechts getornd worden voor zover voldaan is aan de legaliteits-, legitimiteits- en de proportionaliteitsvoorwaarden (cfr. Lid 2 van artikel 8 EVRM).

Ter zake dient de DVZ een afweging te maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling (RvSt, 2 oktober 2000, nr. 89.967) om aan de legaliteitstoets te voldoen.

In casu werden enkel op een standaardwijze de door verzoekster aangehaalde argumenten herhaald, doch werd niet naar het belang van de vreemdeling in casu gekeken.

Men kan dan ook de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen.

De reden (legitimiteitstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een privé leven en het wettig nagestreefd doel (RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLMB2003).

Deze belangenafweging is ook niet terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat verweerder heeft gedaan.

De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefte doel (noodzakelijkheidstoets - RvSt 25 september 1996, nr. 61.972.RDE 1996).

Om dit te beoordelen zijn er vier criteria:

- de zwaarwichtigheid en geweldadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebbat/ Frankrijk, §33)

- de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, *Hehemit / Frankrijk*, §36)
- de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, *Brahim Kaya XI Nederland*)
- intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005, *Uner t/Nederland*, nr. 46410/99).

In casu dient te worden gesteld dat verzoekster geen gewelddadige feiten heeft gepleegd, de banden met het moederland hic et nunc uiterst summier, om niet te zeggen nihil zijn.

Het leven alhier en de banden met België zijn daarentegen bijzonder groot gezien de integratie, de werkwillegheid, de familie en de vrienden- kennissenkring in België.

Verzoekster meent dan ook dat hij zich terecht kon en kan beroepen op artikel 8 EVRM zodat het middel komt dan ook als grond naar voor."

3.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoekster te kennen gaf zich te beroepen op de criteria 2.8A en 2.8B van de instructie van 19 juli 2009. Verwerende partij meent dat verzoeksters uitleg dat haar vroeger zou zijn geadviseerd geen regularisatieaanvraag in te dienen, geen gegronde of dienstige argumentatie is. Alleszins doet dit geen afbreuk aan de voorwaarden van criterium 2.8A. Inzake criterium 2.8B repliceert verwerende partij dat het aantonen van werkbereidheid niet volstaat. In de mate waarin verzoekster een arbeidscontract voorlegt bij haar verzoekschrift, stelt verwerende partij dat dit arbeidscontract niet voorlag op het moment van de bestreden beslissing, zodat verwerende partij hiermee geen rekening kon houden. Bovendien is criterium 2.8B gehouden aan een tijdslimiet: ten laatste op 15 december 2009 kon een dergelijke aanvraag dienstig worden ingediend met bijhorende overtuigingsstukken. Het thans voorgelegde arbeidscontract is dus in alle geval niet dienstig.

Inzake criterium 2.3. merkt verwerende partij op dat verzoekster dit niet heeft aangeduid in haar aanvraag zodat hierop niet moest worden geantwoord. Bovendien kon uit geen enkel overtuigingsstuk gevoegd bij de aanvraag worden afgeleid dat verzoekster familiale banden had in België. Er werden alleszins geen materiële bewijzen voorgelegd.

Inzake artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) merkt verwerende partij op dat terecht werd gesteld dat geen materiële bewijzen van verwantschap werden voorgelegd die een familiale band zouden kunnen aantonen tussen verzoekster en haar beweerde familie. De thans bijgevoegde stukken doen hier geen afbreuk aan.

Ondergeschikt wijst verwerende partij erop dat artikel 8 van het EVRM een correcte toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat. Bovendien wordt aan verzoekster geen algemeen verbod gegeven om het Rijk te betreden. Zij kan zich in haar land van herkomst in de regel stellen om alsnog op legale wijze naar België te komen. Verwerende partij verwijst in dit verband tevens naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

3.1.3. In de repliekmemorie herhaalt verzoekster wat zij heeft uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en benadrukt ze dat ze een feitelijk gezin vormt met haar zus en schoonbroer en dat hierop niet wordt ingegaan in de nota. Verzoekster meent dat zelfs een tijdelijke verwijdering van het grondgebied een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM en benadrukt dat de bestreden beslissing geen belangenafweging ter zake bevat.

3.1.4. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoekster de schending aanvoert van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in samenhang met de schending van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster heeft op 2 december 2009 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarin zij zich beriep op het criterium "ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België" (2.8A) en "werk en duurzame lokale verankering" (2.8B), van de instructie van 19 juli 2009.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond is. Dienaangaande wijst de Raad erop dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

De Raad merkt volledigheidshalve op dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009. De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid. Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd, is of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding.

Verzoekster diende volgende stukken in bij haar aanvraag: een verklarende bijlage, een kopie van haar geboorteakte, een kopie van haar paspoort voor met Schengenvisum geldig van 26 november 2004 tot 10 januari 2005, een arbeidsovereenkomst waaruit blijkt dat zij deeltijds wordt tewerkgesteld voor 20 uren per week aan een loon van 11,25 euro bruto per uur, een attest van werkbereidheid van de VDAB van 5 november 2009, een tewerkstellingsbelofte van P.C., twee getuigenverklaringen dat zij in 2006 een spontane sollicitatie deed, een aanmeldingsformulier bij het huis van het Nederlands van 16 november 2009, getuigenverklaringen van haar zus en van kennissen, een bloedanalyse van 23 september 2009, een ongedateerde aanbevelingsbrief van de VZW AIDE, een krantenartikel over deze organisatie, haar lidmaatschapskaart van deze VZW voor het jaar 2008, een lidmaatschapskaart van de C.C.R.M.E. daterend van 13 maart 2005, een aanbevelingsbrief van de ASBL A.A. waarin vermeld wordt dat verzoekster deelneemt aan activiteiten sedert 2004, getuigenverklaringen dat verzoekster in België gekend is sedert 2004.

Hierop wordt in de bestreden beslissing geantwoord zoals hierboven weergegeven.

3.1.4.1. In het verzoekschrift stelt verzoekster inzake het criterium 2.8A van de vernietigde instructie dat haar niet ten kwade kan worden geduid dat zij in het verleden geen regularisatieaanvraag heeft ingediend, dit werd haar immers afgeraden omdat ze toen geen kans op slagen zou gehad hebben. Zij meent dat *“haar volledige handelen”* dient te worden gezien als een geloofwaardige poging om een legaal verblijf te verkrijgen.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat verzoekster ooit enige aanvraag heeft ingediend tot verblijf. De bewering van verzoekster dat *“haar volledige handelen”* als een geloofwaardige

poging dient te worden gezien om een legaal verblijf te krijgen, kan niet worden aangenomen omdat verzoekster niet op concrete wijze aanduidt wat zij hiermee precies bedoelt en omdat deze vage bewering geen concreet ingediende aanvraag kan vervangen. Verzoekster was ook niet gekend bij het bestuur voor zij op 2 december 2009 haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende. De omstandigheid dat aan verzoekster vroeger afgeraden zou zijn om een aanvraag in te dienen en dat zij zich nu benadeeld voelt ten opzichte van vreemdelingen die vroeger wel een aanvraag hebben ingediend, brengt niet mee dat het oordeel in dit verband van de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk is. Verzoekster zelf betwist niet dat zij geen periode van wettig verblijf gehad heeft voor 18 maart 2008. De vaststellingen in de bestreden beslissing steunen bijgevolg op de stukken van het dossier. Het motief *"Betrokkene wilt zich beroepen op de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009."* is correct en verzoekster slaagt er niet in aan te duiden dat dit kennelijk onredelijk is.

Inzake het criterium 2.8B voert verzoekster aan dat zij wel degelijk werkbereid is, dat ze op heden een arbeidscontract voorlegt dat wel voldoet aan de vooropgestelde voorwaarden, dat zij beseft dat met deze nieuwe arbeidsovereenkomst geen rekening kon worden gehouden omdat deze nog niet was voorgelegd ten tijde van de beslissing maar dat zij in dit verband naar analogie verwijst naar rechtspraak van het Hof van Cassatie, waar inzake schijnhuwelijken wordt gesteld dat wel rekening kan worden gehouden met feitelijke gegevens die dateren van na de beslissing. Verzoekster meent dat *"indien na de aangevochten beslissing blijkt dat de voorwaarden wel degelijk vervuld zijn, is het toch wat al te stringent om de aangevochten beslissing in stand te houden, omwille van een louter formalistisch gegeven"*.

Inzake de door verzoekster bij haar aanvraag voorgelegde arbeidsovereenkomst, attest van werkbereidheid en werkbelofte wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen: *"Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken mag het loon niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers van 21 jaar wordt dit momenteel vastgelegd op 1387,49 euro (Bron: Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg: <http://www.werk.belgie.be/>) Het voorgelegde arbeidscontract, waar het loon van betrokkene vermeld wordt als 11,25euro bruto per uur voor 20uur werk per week wat omgerekend 975 euro bruto per maand geeft, kan bijgevolg niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden. Betrokkene voegt ook nog een attest van werkbereid van de VDAB toe, evenals een belofte tot tewerkstelling. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden aangezien dit geen arbeidscontracten zijn."*

In het middel vecht verzoekster dit motief niet aan. Zij wijst er enkel op dat zij als bijlage bij huidig verzoekschrift een nieuwe arbeidsovereenkomst voorlegt, die dateert van 23 oktober 2010 en die volgens haar wel volstaat om in aanmerking te komen voor regularisatie.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Verzoekster verwijst naar rechtspraak van het Hof van Cassatie inzake schijnhuwelijken om aan te geven dat in sommige gevallen wel rekening kan worden gehouden met feiten die dateren van na de beslissing. De omstandigheid dat het Hof van Cassatie dit beslist heeft in een burgerlijke zaak in het specifieke geval van een schijnhuwelijk, brengt niet mee dat dit ook zou gelden in de annulatieprocedure voor een administratief rechtscollege waarin louter de wettigheid van een beslissing inzake regularisatie wordt onderzocht. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer

2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie van verzoeker opnieuw ten gronde te beoordelen.

Nu verzoekster geen kritiek uit op dit motief en de nieuw voorgelegde arbeidsovereenkomst niet kan worden betrokken bij het oordeel over de wettigheid van de beslissing, slaagt verzoekster er evenmin in om aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk is of zou steunen op een niet correcte feitenvinding.

Vervolgens wijst verzoekster erop dat haar familie hier woont en dat zij dit heeft aangetoond in haar aanvraag, waardoor zij meent een beroep te kunnen doen op criterium 2.3. van de vernietigde instructie.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster in haar aanvraag geen andere criteria heeft aangekruist dan *“ononderbroken verblijf van 5 jaar en duurzame lokale verankering”* en *“werk en duurzame lokale verankering”*. Het criterium *“familieleden van een EU-burger”* heeft zij niet aangekruist. Bij haar personalia maakte zij melding van zes zussen, waarvan vijf de Nederlandse en één de Belgische nationaliteit heeft, en één broer van Nederlandse nationaliteit. In haar verklarende bijlage vermeldt verzoekster dat zij verblijft bij haar zus te Essen en dat zij onderhouden wordt door haar zussen en broer. Een bijgevoegde verklaring van verzoeksters zus bevestigt dit.

In de bestreden beslissing wordt over verzoeksters familie het volgende overwogen: *“Betrokkene haalt aan dat er familie van haar in België zou verblijven. Betrokkene legt echter geen materiele bewijzen van verwantschap voor die haar loutere beweringen zouden kunnen staven.”*

Dit motief steunt op de gegevens van het dossier, verzoekster heeft immers enkel een verklaring voorgelegd van haar zus die in België verblijft en geen bewijzen van verwantschap met de familieleden. Verzoekster heeft evenmin aangegeven dat zij een beroep wenste te doen op het criterium *“familieleden van een EU-burger”*, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris hierop niet diende in te gaan in de bestreden beslissing, zeker niet nu geen verdere bewijzen van verwantschap met de familieleden werden voorgelegd.

Waar verzoekster in het verzoekschrift aanvoert een beroep te kunnen doen op criterium 2.3 omdat zij *“immers de schoonzus (is) van een Belgisch onderdaan ten laste van wie zij volledig valt”* en dat in dit verband in de bestreden beslissing *“het grootste stilzwijgen wordt behouden”*, wijst de Raad erop dat zij in haar aanvraag nooit enige melding heeft gemaakt van deze Belgische schoonbroer en herhaalt dat zij zich in haar aanvraag niet heeft gesteund op het criterium *“familieleden van een EU-burger”*, zodat verwerende partij hiermee geen rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat verzoekster, indien zij meent in aanmerking te komen voor een verblijf als familielid van een EU-burger of van een Belg, zij steeds de daartoe voorziene aanvragen kan indienen.

3.1.4.2. Ten slotte voert verzoekster aan dat zij zich beroept op artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt vast dat verzoekster dit artikel niet heeft aangehaald in haar aanvraag of heeft vermeld in haar verklarende bijlage. In deze verklarende bijlage vermeldt zij enkel haar familie als personen die haar onderhouden, en wijst zij op haar langdurig verblijf in België. Inzake dit langdurig verblijf werd geantwoord binnen het motief inzake criterium 2.8A, wat kennelijk redelijk is en correct, zoals uit het hierboven gestelde blijkt. Inzake haar familie werd erop gewezen dat verzoekster geen materiële bewijzen van verwantschap voorlegt die haar loutere beweringen zouden kunnen staven, wat eveneens een correct en niet kennelijk onredelijk motief is. Nu verzoekster in dit verband niets anders heeft aangehaald in haar aanvraag, moest en kón de gemachtigde van de staatssecretaris hiermee geen rekening houden. Zoals reeds gesteld, komt het niet aan de Raad toe om verzoeksters aanvraag aan een nieuwe beoordeling te onderwerpen. In de mate waarin verzoekster in het middel de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, wordt dit enkel onderzocht in het licht van een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissing, en niet in het kader van de motiveringsplicht en het vermelden van een belangenafweging, omdat zoals reeds gesteld, de gemachtigde van de staatssecretaris niet kan en niet dient te motiveren over elementen die niet werden aangevoerd.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.4.3. Verzoekster voert aan dat zij een feitelijk gezin vormt met haar zus en schoonbroer en vele contacten heeft met haar andere zussen en broers die in België en Nederland wonen. Zij stelt dat de familiale band met de zus bij wie zij inwoont voldoende hecht is en met hen een *de facto* gezin vormt.

Deze band kan zij niet hebben in het land van herkomst. Verzoekster beroept zich tevens op het feit dat haar privéleven hier gevestigd is.

Daargelaten de vraag naar het feit of er *in casu* sprake is van een gezin, merkt de Raad het volgende op.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor haar familieleven en privéleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoekster betwist niet dat zij illegaal in het land is sinds 2004 of 2005 en dat zij vóór 2 december 2009 nooit enige stappen heeft ondernomen om haar verblijf in orde te brengen. Verzoekster betwist niet dat de inmenging is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar zij is evenwel van mening dat de inmenging een onevenredige aantasting van haar familiaal en privéleven uitmaakt die bovendien niet noodzakelijk zou zijn in een democratische samenleving.

Verzoekster laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Verzoekster verwijst in het middel naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De Raad merkt op dat verzoekster niet aantoont dat zij zich in dezelfde situatie bevindt, zij verblijft immers op illegale wijze in het Rijk en heeft evenmin enige daad van geweld gepleegd, noch dat deze rechtspraak toepasbaar zou zijn op haar eigen situatie. Bijgevolg dient te worden besloten dat de aangehaalde rechtspraak geen afbreuk doet aan de motivering van de bestreden beslissing. Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoekster familie heeft in België en Nederland, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het familiaal of privéleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoekster geen omstandigheden doet gelden die haar zouden machtigen om in België te verblijven. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch verklaart haar aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet ongegrond. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoekster definitief van haar familie wordt gescheiden. Uit de tweede bestreden beslissing vloeit enkel voort dat zij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime

appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het familiaal en privéleven van verzoekster niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

Waar verzoekster ten slotte van mening zou zijn dat sociale contacten wel degelijk vallen onder artikel 8 van het EVRM wijst de Raad erop dat de feiten aangehaald door verzoekster, namelijk "*haar hele verdere sociale leven alhier (...) uitgebouwd sedert eind 2004*", niet vallen onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840).

Verzoekster maakt met haar betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Tweede middel: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Doordat drie fundamentele normen ten grondslag liggen aan de beginselen van behoorlijk bestuur: objectiviteit, evenwichtigheid en zorgvuldigheid.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk geenszins alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking werden genomen.

Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt
Toelichting

Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen.

Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn.

Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.

Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.

Niettegenstaande verweerder de aanvraag van verzoeker ontvankelijk verklaarde (en hiervoor dan ook een analyse maakte van de aangevoerde buitengewone omstandigheden) meende verweerder de aanvraag te moeten afwijzen als ongegrond.

Afwijzing welke gebeurde op basis van een zeer summier en gestandaardiseerde analyse van de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden.

Uit de beslissing van verweerder blijkt geenszins dat zij haar besluit heeft genomen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens (cfr eerste middel - artikel 8 EVRM)

Verzoekster meent dan ook dat dit middel als grond naar voor komt"

3.2.2. In de nota verwijst verwerende partij naar haar repliek op het eerste middel en herhaalt dat er geen materiële bewijzen voorlagen op het moment van de bestreden beslissing en dat artikel 8 van het EVRM een correcte toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat.

3.2.3. In de repliekmemoire herhaalt verzoekster dat zij meent dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is omdat geen rekening werd gehouden met alle elementen van het dossier meer bepaald haar familiale toestand. Verzoekster meent dat in dit verband geen afweging is gebeurd.

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen en dat *in casu* geen belangenafweging vereist was in de motieven van de bestreden beslissing. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

"Derde middel: schending van het motiveringsbeginsel en in het bijzonder van o.m. artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de formele motivering van administratieve akten en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 alsmede het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur/ algemeen rechtsbeginsel

Doordat de motivering niet alleen in rechte en in feite dient aanwezig te zijn, doch de motivering tevens afdoende of deugdelijk moet zijn.

Terwijl de beslissing geenszins afdoende is gemotiveerd.

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Toelichting

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (zie. O.a. R.v.St. nr. 167.407, 2 februari 2008; R.v.St. nr. 167411, 2 februari 2007).

Bij nalezing van de aangevochten beslissing dient verzoeker tot de conclusie te komen dat niet alleen de motieven welke erin aangehaald worden, niet formeel aanwezig, minstens zijn deze niet afdoende.

Een administratieve akte is onwettelijk wanneer zij niet formeel gemotiveerd is of wanneer zij geen pertinente bewijzen en aanvaardbare motiveringen ten gronde bevatten.

De minister motiveerde echter haar beslissing 'eerder beperkt' en concludeerde zeer beperkt' dat het ingediende verzoek om machtiging tot verblijf als ongegrond naar voor komt.

Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn.

De term "afdoende" is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlformule (R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609).

De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

Met de term "afdoende" wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998). De belangen van de burger mogen niet onnodig geschaad worden. Vandaar de noodzaak van een zorgvuldige afweging.

Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoeker heeft, levensgroot is; met name dat hij hier in België mag verblijf houden. Land waar hij zich op ononderbroken wijze sedert 2001 ophoudt.

Tenslotte wordt ook gesteld dat de motivering uitgebreider moet zijn voor de beslissingen die op grond van een discretionaire bevoegdheid worden genomen (R.v.St., Stad Brugge, nr. 43556 van 30 juni 1993, en andere arresten geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Op.Cit. nr. 664, 610).

Verweerster had in deze een discretionaire bevoegdheid.

Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet.

Dat dit middel dan ook gegrond voorkomt."

3.3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissing klaar en duidelijk aangeeft waarom verzoekster niet valt onder de ingeroepen criteria van de instructie van 19 juli 2009. Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat alle relevante elementen door verzoekster aangebracht, in overweging werden genomen.

3.3.3. In de repliekmemoire zet verzoekster uiteen dat het feit dat de motieven van de beslissing gekend zijn, niet meebrengt dat deze motieven ook afdoende zijn. Zij meent dat de motieven niet op een juiste feitelijke en juridische beoordeling zijn gesteund.

3.3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster zich wenste te beroepen op de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, maar dat ze noch een periode van wettig verblijf heeft gehad voor 18 maart 2008 noch voor deze datum geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen, ze toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier hiervan aanwijzingen terug te vinden, verzoekster kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A. *Qua* verblijfsduur zou verzoekster eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B maar om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken mag het loon niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, voor voltijdse werknemers van 21 jaar wordt dit momenteel vastgelegd op 1387,49 euro. Het voorgelegde arbeidscontract, waar het loon van betrokkene vermeld wordt als 11,25 euro bruto per uur voor 20 uur werk per week wat omgerekend 975 euro bruto per maand geeft, kan bijgevolg niet in verzoeksters voordeel weerhouden worden. Verzoekster voegt ook nog een attest van werkbereid van de VDAB toe, evenals een belofte tot tewerkstelling, dit kan echter niet in haar voordeel weerhouden worden aangezien dit geen arbeidscontracten zijn. Verzoekster haalt aan dat er familie van haar in België zou verblijven maar ze legt geen materiele bewijzen van verwantschap voor die haar loutere beweringen zouden kunnen staven. De elementen van integratie kunnen niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd zou zijn met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Waar verzoekster aanvoert dat “de motivering uitgebreider moet zijn voor de beslissingen die op grond van een discretionaire bevoegdheid worden genomen” merkt de Raad op dat de motivering van de bestreden beslissing concrete feiten vermeldt die op verzoeksters aanvraag betrekking hebben en dat uit de uitgebreide motivering blijkt waarom de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* tot de conclusie kwam dat verzoeksters aanvraag ongegrond is. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de motieven van de beslissing niet kennelijk onredelijk zijn of niet steunen op een foutieve feitenvinding.

De schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. Verzoekster voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

*“Vierde middel: schending van het evenredigheidsbeginsel
Doordat de tegenpartij het verzoek ex artikel 9 bis WV ongegrond verklaard.*

Terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat.

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde beginsel schendt

Toelichting

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden, indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003).

De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvVX/II).

Dat is in casu het geval.

Verzoekster verwijst dienaangaande naar hetgeen supra werd gesteld nopens o.m. de aankomst van verzoekster op het grondgebied van het Rijk en het feitelijk deel uitmaken van het gezin van de zus, de werkbereidheid en het hebben van een contract.

In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweerster ervoor gekozen heeft (gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om verzoekster niet te regulariseren.

Het redelijkheidsbeginsel werd geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit dient te leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing. Het middel is dan ook gegrond."

3.4.2. In de nota verwijst verwerende partij naar haar repliek inzake de vorige middelen en verwijst zij naar de rechtspraak van de Raad inzake het redelijkheidsbeginsel. Verwerende partij stelt dat nu uit het voorgaande is gebleken dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van de instructie, zij niet ernstig kan aanvoeren dat de bestreden beslissing op onredelijke wijze is tot stand gekomen.

3.4.3. In de repliekmemoirie merkt verzoekster op dat minstens dient te worden aangenomen dat een niet correcte toepassing werd gemaakt van artikel 8 van het EVRM. Zij verwijst naar de overige middelen en herhaalt dat zij een gezin vormt met haar zus en dat niet kan worden begrepen waarom zij niet wordt geregulariseerd.

3.4.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Verzoekster voert aan dat zij in België is toegekomen eind 2004, dat zij hier een feitelijk gezin vormt met haar zus, dat zij werkbereid is en een arbeidscontract voorlegt, zodat zij het kennelijk onredelijk en disproportioneel acht om haar de regularisatie te weigeren.

Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat de motieven inzake de familie van verzoekster en haar werkbereidheid redelijk zijn en steunen op een correcte feitenvinding. Inzake het door verzoekster bij haar aanvraag voorgelegde arbeidscontract werd reeds opgemerkt dat verzoekster het motief ter zake niet betwist. Inzake het meest recente voorgelegde arbeidscontract werd vermeld dat dit dateert van na de bestreden beslissing, zodat dit nog niet gekend was ten tijde van het nemen van de beslissing en de gemachtigde dit niet in zijn oordeel kon betrekken. Uit deze voorgaande bespreking blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt. De omstandigheid dat verzoekster een andere zienswijze is toegedaan dan de gemachtigde, brengt niet mee dat het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris onredelijk of disproportioneel is.

De schending van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het vierde middel is ongegrond.

3.5.1. Verzoekster voert een vijfde middel aan dat luidt als volgt:

“Vijfde middel: schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel

Doordat hét fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk deze beginselen naast zich neerlegt

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt
Toelichting

Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur te misleiden.

De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als "... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan" (zie R. v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989).

Zoals reeds werd aangehaald zijn de criteria voor regularisatie niet bepaald in de wet. Het is de Minister en de Dienst Vreemdelingenzaken die daar over oordelen.

In het algemeen kan men zeggen dat regularisatie alleen moet worden toegestaan als daar ernstige humanitaire redenen voor zijn.

Naast de criteria voor regularisatie zoals deze staan in de instructie van 19 juli 2009 aan de DVZ komt o.m. het criterium van 'bijzondere banden met België / prangende humanitaire situatie' in aanmerking voor regularisatie.

Door dit zo voor te stellen heeft verweerster zekere verwachtingen gecreëerd ten aanzien van bepaalde groepen van vreemdelingen, waaronder ook verzoeker.

Verzoekster is hier reeds sedert 2004, spreekt Frans en Nederlands, heeft zich zeer goed geïntegreerd, werkbereid en maakt feitelijk deel uit van het gezin van haar zus. Kortom, de volledige leefwereld van verzoeker situeert zich alhier.

Verzoekster meent dan ook terecht dat zij in aanmerking komt voor regularisatie. Humanitaire redenen zijn in diens hoofde zeer zeker aan de orde.

Door nu eerst de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk te verklaren doch deze af te wijzen als ongegrond, meent verzoekster dan ook terecht dat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel flagrant werd geschonden.

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt."

3.5.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het onduidelijk is op welke wijze het vertrouwensbeginsel zou geschonden zijn door de thans bestreden beslissing. Verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State die stelt dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel en de afwezigheid van gewichtige redenen om het verleende voordeel terug te vorderen.

Verwerende partij meent dat evenmin een schending van het rechtszekerheidsbeginsel wordt aangetoond. Zij verwijst naar rechtsleer die stelt dat het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van het bestuur.

3.5.3. In de repliekmemoire zet verzoekster uiteen dat zij de interpretatie van het vertrouwensbeginsel door verwerende partij in de nota te restrictief vindt. Verzoekster meent dat een regularisatie alleen moet worden toegestaan als daar ernstige humanitaire redenen voor zijn en dat prangende humanitaire situaties worden vermeld in de instructie van 19 juli 2009. Door dit zo voor te stellen heeft verwerende partij bepaalde verwachtingen gecreëerd ten aanzien van bepaalde groepen van vreemdelingen waaronder verzoekster.

3.5.4. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Verzoekster toont niet met concrete gegevens aan dat er inzake de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een schending zou zijn van het rechtszekerheidsbeginsel. Inzake de toepassing van

de instructie van 19 juli 2009 kan zij het rechtszekerheidsbeginsel niet inroepen, aangezien deze instructie geen deel meer uitmaakt van het rechtsverkeer nu zij vernietigd werd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, tekort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen, zoals ook wordt vermeld in de bestreden beslissing.

Verzoekster mocht er dus op vertrouwen dat, als zij zou voldoen aan de criteria van deze instructie, zij geregulariseerd zou worden. Dit is een gerechtvaardigde verwachting. Uit de bestreden beslissing die steunt op de stukken van het dossier, blijkt echter dat verzoekster geenszins voldoet aan deze criteria. Zij komt niet in aanmerking voor het criterium 2.8A omdat zij geen wettig verblijf had voor 18 maart 2008 of voor deze datum geen geloofwaardige poging daartoe heeft ondernomen, en evenmin voor het criterium 2.8B omdat het door haar voorgelegde arbeidscontract een te laag loon vermeldt en een werkbepaalde en een attest van werkbereidheid niet kunnen beschouwd worden als een arbeidscontract. Verzoekster beriep zich enkel op deze criteria van de vernietigde instructie. In de bestreden beslissing wordt nog toegevoegd dat zij geen materiële bewijzen van verwantschap voorlegt die haar bewering dat zij hier familie heeft, zouden kunnen staven.

Nu verzoekster duidelijk niet voldoet aan de criteria van de vernietigde instructie en niet in aanmerking komt voor regularisatie op basis van deze instructie, kan zij niet dienstig de schending aanvoeren van het vertrouwensbeginsel.

De schending van de door verzoekster aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het vijfde middel is ongegrond.

3.6.1. Verzoekster voert een zesde middel aan dat luidt als volgt:

“Zesde middel: schending van het gelijkheidsbeginsel- de artikelen 10, 11 en 191 van de gecoördineerde Grondwet van 17.02.1994

Doordat voornoemde artikelen tot doel hebben gelijke gevallen daadwerkelijk gelijk te behandelen

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk dit beginsel en wetsartikelen naast zich neerlegt

Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde beginsel en wetsbepalingen schendt.

Toelichting

Zoals reeds werd aangehaald zijn naast de reeds geldende regularisatiecriteria, een aantal criteria opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 aan de DVZ. Instructie welke weliswaar werd vernietigd, doch waarvan de bevoegde Staatssecretaris als de DVZ hebben bevestigd dat de criteria ten gronde blijven gelden en zullen worden toegepast.

Zo ook o.m. het criterium 2.8A, waarbij gesteld wordt dat de vreemdeling voor 18.03.2008 een geloofwaardige poging dient te hebben ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

Volgens de administratie zou een regularisatie aanvraag een geloofwaardige poging inhouden.

Uit hetgeen supra werd gesteld moge duidelijk zijn dat verzoekster reeds sedert eind 2004 op ononderbroken wijze op het grondgebied van het Rijk verblijft.

Toen verzoekster pas aanwezig was op het grondgebied van het Rijk heeft zij advies ingewonnen teneinde desgevallend zijn verblijfstoestand te regulariseren. Een regularisatieprocedure werd indertijd niet opgestart omdat deze toch geen kans zou maken. Wederom verwijst verzoekster expliciet naar de attestatie van haar zus Souad dd. 22.09.2009

Verzoekster verbleef evenwel verder op het grondgebied en integreerde zich verder.

Verzoekster voelt zich dan op heden ook terecht benadeeld ten opzichte van andere vreemdelingen die destijds wel een regularisatieprocedure opstarten, hoewel deze geen enkel slaagkans had.

Dit kan toch de bedoeling niet van de bevoegde staatssecretaris niet zijn geweest. Het begrip "geloofwaardige poging" mag geen premie worden voor foutieve aanvragen.

Wanneer dit wel zo is, wat ipso facto het geval is, wordt verzoekster bestraft voor zijn eerlijkheid in het verleden.

Verzoekster meent dan ook dat dit middel als grond naar voor komt.”

3.6.2. In de nota repliceert verwerende partij dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld. Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift tot een algemene bewering. Het loutere feit dat de instructie voorziet in de vereiste van het ondernemen van een geloofwaardige poging, vormt op zich geen discriminatoire situatie. Bovendien blijkt dat verzoekster zich beroept op criterium 2.8A waaruit blijkt dat zij op de hoogte was van de voorwaarden van deze instructie. Een schending van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.6.3. In de repliekmemorie herhaalt verzoekster wat zij aanvoerde in het inleidend verzoekschrift en benadrukt dat zij zich benadeeld voelt ten opzichte van andere vreemdelingen die destijds wel een regularisatieaanvraag indienden.

3.6.4. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld.

Verzoekster vergelijkt zichzelf met een andere categorie van vreemdelingen, namelijk zij die voor 18 maart 2008 wel een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend. Verzoekster zelf heeft geen zulke aanvraag ingediend. Dit is bijgevolg een andere situatie.

Verzoekster brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van haar situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoekster op een andere wijze werden behandeld.

De schending van het gelijkheidsbeginsel zoals vervat in de door verzoekster aangeduide bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het zesde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET